

O čarodějce Elvíře

Byla jednou jedna čarodějka a ta se jmenovala Elvíra. Chodila do školy jako jiné děti. Ale nebyl to jenom taková obyčejná škola! Byla to škola čarodějnic! Bylo to tam těžší, než v normální škole. Víte, proč to tam bylo těžší? Protože se tam muselo naučit i startovací kouzlo rycinda. A pak zastavit. To ovšem bylo jednoduché. Jenom řekli: „STOP“!

Jednoho dne se Elvíra vzbudila a maminka se jí zeptala. „Elvíro, vyhajala ses do růžova?“ Elvíra jenom zabručela „hmmm“. Pak se převlíkla a jela.

Po cestě našla kámen. Ve třídě ho půjčila kamarádovi. Ten kamarád se jmenoval Samuel. Samuel si s kamenem házel s kamarády. Jednomu kamarádovi, který se jmenoval Olgaj, ten kámen vyletěl z ruky a rozbil okno.

Zanedlouho zazvonilo na hodinu. Pak přišla paní učitelka a zařvala: „Kdo to udělal?“ Zařvala nahlas.

Pak se přihlásil Olgaj. A paní učitelka se zeptala: „A proč?“. A Olgaj řekl: „My jsme si házeli s kamenem a mně vylétl z ruky.“ A paní učitelka se zeptala: „Kdo vám ten kámen dal?“ A Olgaj řekl: „Elvíra“. A paní učitelka se zeptala Elvíry: „Elvíro, kdes ten kámen vzala?“ Elvíra řekla: „Našla jsem ho po cestě do školy.“ A paní učitelka zařvala: „Do školy se nesmí nosit žádné věci, které nejsou dovoleny!!! Dostáváš pochvalu!!!“

Víte, že ve škole čarodějnic je pochvala poznámka?

Pak zazvonilo na přestávku, všichni se nasvačili a měli hodinu bylin. Učili se poznávat, co je to ropušník a co bylina na lásku. Pak byla přestávka a pak měli hodinu létání. V ní se učili jak používat kouzla při létání.

A pak šli na oběd. K obědu měli pavoučí kloboučky s tarantulí a na pití zaječí sliny. Pak šli do družiny. Paní vychovatelka se Elvíry zeptala: „Chutnal ti oběd?“ A Elvíra odpověděla: „Byl báječný.“ Pak šli na vycházku a pak na dvůr. A pak už Elvíra jela na koštěti domů. Maminka jí sice vynadala, že má pochvalu, ale to nevádí, řekla si Elvíra. Pak se naučila do bylin a kouzla a šla spát. Pak se jí zdál krásný sen.